

Ako tedaj po obilih skušnjah to nis o, je pač naravno in pravilno, da se slovenske lastne imena pišejo po slovenski pisavi.

Stare pripovedke slovenske.

Nabral na Dolenskem Fr. Peterlin.

Škratelj.

(Konec.)

Škratelj prebiva tudi v jamah, še celó v tacih najrajši, ki „nimajo dna.“ Enkrat so pasli pastirčki blizu neke jame in lučali so kamnje v njo. Kar naenkrat pride venkaj čeden deček v rudeči kapici in praša: „Kdo je mojemu fantku skledico ubil?“ Pastirčki vsi prestrašeni omolknejo, le neki že póstaren pastir odgovori pogumno, rekoč: „Ta le kozica je poskočila in kamenc v jamo brcnila.“ Neutegoma je morala iti ž njim v jamo. Pravijo tudi, ako bi bili kacega fanta pokazali, bi bil ravno tako storil ž njim. Od tistihmal se pastirji še vedno bojé v jamo kamnja metati.

Škratelj je tudi velik goljuf. Nekega dne gré zeló ubožen kmet vés objokan po hosti, pa sreča nekega lovca. Lovec praša kmeta: „Kako, da ste tako žalostni?“ „O, kaj bi ne bil — povzame kmet — zavoljo dolgov mi bojo hišo in grunt prodali; kaj potem počnem z otroci in ženo?“ Lovec pa mu pri teh besedah podá nekoliko denarja in reče: „Nate denarja, da poplačate dolgove svoje! H koncu leta pa vam donesem še en žakelj denarjev, ako le zveste, kako je meni imé.“ No — si misli kmet — ta bo pa že dobra! Za bližnjega lovca bom že zvedil. Ko pride domú, pové ženi, kaj se mu je pripetilo in vsi so bili veseli.

Živeli so več časa nečimerno domá, nihče se ni zmenil zaradi lovčevega imena. Tako preteče vés čas in le še tri dni je manjkalo do pogojenega dneva, ko ga bo ondašnji dobrotnik prašal za svoje imé. Zdaj še le mu v misel pride, kako bo zvedil ime neznanega lovca, ki je brž ko ne škratelj. Mož gré v ravno tisto hosto, kjer je pred letom srečal neznanega lovca. Ko pride v hosto, se spravi brž na visoko hojo ter dobro pazi, kaj bi vidil in slišal. Kar pride možicelj v rudeči obleki, zakuri ter skače okoli ognja in poje: „To je dobro, to je dobro, da kmetič ne vé, da je meni „birkmandelj“*) imé!“ „Dobro je“ — si misli kmet, gré domú ter pové, da je že zvedil, kako je imé škratelju, ki ga je unidan v podobi lovca srečal. Ko tretji dan napóči, pride škrat pod okno ter praša: „Kmetič, si li zvedil, kako je meni ime?“ Kmet v hiši pa odgovori: „Kaj za tacega birkmandeljca, kakor si ti, ne bom zvedil?“ Škratelj to slišati, vrže srdit obljubljeni denar skozi okno v hišo, tako zeló trdo, da se vsa hiša potrese, šipe v oknih se podrobijo in cel vogal hiše se odvalí. Skušali so sicer, ko so bogati bili, dozidati ta vogal, a kar so podnevi sezidali, jim je škrat ponoči podri; hiša je toraj vedno brez vogala v tisti spomin.

Národne stvari.

Odprto pismice visokočislani domorodkinji

L. Pesjak-ovi.

Poslala Ljubnikova z Gorenškega.

Vaše pismice me je navdalo z neizrekljivim veseljem. Lepa je svetu priča, da mila naša domovina vendar ni taka sirota, kakor marsikdo misli. Bog daj, da bi v srcih vseh Slovenk odmevalo pismice Vaše in zdramilo mlačne in zaspane matere naše, ki celó ne

vedó, kako obširen je obseg 4. zapovedi Božje! V naši okolici — bodi Bogu milo! — je dokaj dokaj taci. Ne mislite, blaga gospá, da sodim preostro. Povem Vam le edino to, da se ne manjka učiteljc, ktere celó priprostim kmečkim deklinam silijo jezik ptuje kulture, namesti da bi jih s pomočjo blage matrne besede omikovale v mnozih vednostih, ki jih tudi ženska živo potrebuje. Oprostite tedaj, blaga domorodkinja, če rečem, da pismice Vaše bilo je prerahlo in prenežno; da bi zdramilo tako nemarnost, trebalo bi šumenja morskih valov in treska podnebnega, da bi gore se majale, in še je dvomljivo, ali bi se zbudilo, kar spava tako mrtvo spanje? Al to naj Vas ne straši! Le drite s svojim duhom zaspanke; trkajte na njih duri. Ako Bog dá in sreča mila, začele se bojo odperati glasom domorodnim. In tako z Bogom, preljuba gospá!

Miroslavu odgovor.

Donesle šaljico

„Novice“ mi so,

Kako si ti zbiral

Skrbnó si ženó.

Pa žali me, da si

Se tiček že vjel;

Le vendar se nadjam,

Da bodeš še pel!

Ko brala, smejala

Sem res se na glas!

Če možki si zbira,

Zakaj pa ne jaz?

Jaz tudi bi rada

Možila se kdaj,

Pa ni ga in ni ga,

Da pelje me v raj!

Debelega nočem,

Je „beuf á la mode“;

Neroden še v hrami,

Predebel je sod!

In suhega še manj;

Zanj križa ne dam,

Ker kožo le v ričetu

Rada imam.

Premladega nočem,

Ker mi je preživ;

Ko mene privezal,

Bi druge lovil!

Prestarega še manj,

Da grela bi ga;

Na glavi vesela

Ne gledam snegá!

Prelepega nočem;

Že vsaka pové,

Da gledajo lepi

Le sebe možjé!

Pa grdega še manj,

Ne morem za to!

Kdor vrabce le plaši,

Pa mene ne bo!

Bogatega nočem,

Ker zlate roké

Nikolj ne veljajo

Nad zlato srcé!

Pa revnega še manj,

Je križ brez bogá!

Ljubezen brez kruha

Po vodi bi šla!

Učenega nočem,

Podnevu bi bral,

Zvečer bi zadremal,

Pa trdno zaspal!

Bedaka še najmanj!

Kdor nima glavé,

Ne vedel bi zame,

Še zase ne vé!

Velicega nočem,

Pri srcu mi ni,

Ker lahko jo kupim,

Če treba žrdí!

In majhnega še manj,

Zakaj pa? — Za to:

Ker paprk je paprk

In večí ne bo!

Sem sredne postave,

In zvest'ga srcá,

Le tacega téla

Za zdaj bi možá!

Prebrisane glave,

Te mora pa bit',

Če ne, v Mehikansko

Naj gré se solit'!

Pod palcem tud' nekaj

Ker to se že vé,

Da prazni žakljíci

Po konc' ne stojé!

Ne vem pa, kdo pelje,

Alj ne, me na dom:

Če srednji alj nihče,

Pisala ti bom.

Majarčičeva.

Deželni zbori.

Deželni zbor v Ljubljani.

V 21. in poslednji seji (15. aprila) je bil na vrsti službeni in domači red ljubljanske bolnice. Poročevalec Deschmann je pripovedoval, zakaj je novi odsek črtež deželnega odbora predrugačil, da je iz 111 paragrafov naredil jih samo 65. Rekel je, da je ta odsek imel 6 sej, v ktere je bil tudi na pomoč poklical c. k. penzijeniranega profesorja in bolniškega vodja g. dr. Čubra. Odseku se je zdelo posebno važno, da bi deželnemu odboru ostala oblast, ukrepati, in paziti na bólnico; da bi se pokorščina na tanko določila; da bi

*) Bergmännchen, gorski možicelj, divji mož.